לב בית דין מתנה עליהן. פירשתי התם (לעיל פרק ז׳ דף טו:) ר׳: **וליתנו** עלייהו וליפקו לחולין. מע״פ שכבר קידשו בכלי שרת אפילו תמלי לומר כלי שרת מקדשים אינו מדעת הני מילי קודש אבל חולין לא מקדשי: **ליפלוג** וליתני בדידה. מכאן מוכח דגרס במתניתין ב״ו ואם לנו ולא גרסינן ואם לא דל״ב הא קא מפלגי: **ומי** אית ליה לרבי שמעון לב ב״ד מתנה עליהן. משום דאמרן דרבי אלעזר ברבי שמעון סבר לה כווותיה דאבוה קפריך הכא מר׳ שמעון וכן לעיל בסוף רבי ישמעאל (דף עב:) דמיק לאוקמיה כוותיה גבי אינא אמלוחה: **דאית** ליה תקנה ברעייה. תימה לה״ר משה דהוה ליה למימר אמאי התם דאית להו תקנתא לקין המזבח כלאיתא בשבועות (דף יב. ושם) וי״ל דנקט רעייה כי היכי דלא תקשי משעירי חטאות ולא מיבעיא קאמר לא מיבעיא במתידין דאין נפדין דהוה קין למזבח אלא אפי׳ שעירי חטאות דאין נפדין לר׳ שמעון משום דאית להו תקנתא ברעייה: מאי

ור׳ אלעזר בר׳ שמעון סבר לה כוותיה דאבוה דאמר [6]**כל העומד לזרוק כזרוק דמי. אמר מר מם יש זבח אחר יקרבו עמו והא אמר רב חסדא שמן שהפרישו לשום מנחה זה פסול לשום מנחה אחרת אמר רבי יוני** [8]**לב בית דין מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לזבח אחר אי הכי שמן נמי שמן גופה דמנחה הוא וליתנו עליהן דניפקו לחולין גזירה שמא** [9]**יאמרו מוציאין מכלי שרת לחול השתא נמי גזירה שמא יאמרו נסכים שהפרישן לשום זבח זה כשרין לשום זבח אחר התני מתתיה בן יהודה כגון שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה מאי נפסל בלינה אדתני סיפא אם** [6] **לאו יפסלו בלינה ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים שהיתה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה לא הכי נמי קא אמר במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולין** [7]**ומי אית ליה לרבי שמעון** [6] **(בן אלעזר) לב בית דין מתנה עליהן** [8] **והא אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן** [1] **תמידין שלא הוצרכו לציבור לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים לדברי חכמים** [2]**נפדין תמימים שאני התם** [6] **דאית להו תקנתא ברעייה: מתני׳** [6]**ולד תודה** [2]**ותמורתה** [1] **הפריש תודה ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם שנאמר** [1]**והקריב על זבח התודה התודה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם: גמ׳ תנו רבנן מהו אומר תודה יקריב** [1] [6]**(אם על תודה יקריב) מנין** [1]**למפריש תודתו ואבדה והפריש ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזה מהן שירצה יקריב ולחמה עמה תלמוד לומר התודה יקריב יכול שתהא שניה טעונה לחם תלמוד לומר יקריבנו אחד ולא שנים אחר שריבה הכתוב ומיעט מנין לרבות ולדות וחליפות ותמורות להקרבה תלמוד לומר** [1]**אם על תודה יכול יהו טעונות לחם ת״ל והקריב על זבח התודה תודה טעונה לחם ולא ולדה** [6] **ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם שלח** [6] **רב חנינא משמיה דרבי יוחנן** [6]**הלא שנו אלא לאחר כפרה אבל לפני כפרה טעונין לחם: הוי בה רב עמרם אהייא אילימא אחליפי** [1] **תודת חובה אי לפני כפרה תנינא אי לאחר כפרה תנינא אלא**

ורבי אלעזר סבירא ליה כאבוה דאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי. להכי נתקדשו בשני המתירין בשמחה וזבריקה אבל להכי לא הוי כזרוק שיהא הזבח כשר אלא אם יש שם זבח אחר יקריבו עמו [6] **משום דסבר כרבי שמעון דאמר** כל העומד לזרוק כזרוק דמי: **פסול לשם מנחה אחרת.** הכי נמי מימא לנסכים [6] שהקדישם לשם זבח [זה] לא יקרבו עם זבח אחר: **שמן נמי.** יהא לב בית דין מתנה עליו שיהא כשר למנחה אחרת: **שמן גופה דמנחה הוא.** וגבוהה דמנחה אין יכול להתנות שתנא יא] לשם מנחה אחרת אבל נסכים אינן גופיה דזבח כולי האי דהא אמרינן (לעיל דף מד:) יב] מנחת נסכים (6) אפילו למתר ויכולין להתנות בהן: **וליתנו.** בית דין מעיקרא יג] עליהן דנסכים שאם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו חולין ואמאי מתנה שיהו לזבח אחר: **גזירה שמא יאמרו.** בעצמה בלא תנאי ובלא נפסל הזבח: **מוציאין נסכים מכלי שרת לחול.** וקיימא לן שכל דבר שכלי שרת מקדש אינו יוצא לחולין והם אינם יודעים דשמיטת הזבח מקדש אלא יהו סבורין שכלי שרת (כ) מקדשא להו לנסכים ואפי׳ הכי התנו שיהו לזבח אחר: **השתא נמי וכו׳ כשרים** [וכו׳] **לזבח אחר.** אף על פי שלא נמלא זבח פסול: [**כגון שהיו**]. מתני׳ דתני יקריבו עמו כגון שהיה זבח אחר זבוח באותה שעה [1] ואפסל זה ומיד היו הנסכים לזבח אחר ודמי כאילו לשם אלו הוצרכו אלו ואמאי לא יהא נמי נמצא שהי

אלא אחליפי תודה נדבה. דקאמר הכי זו ואבדה ומפריש אחרת מתחתיה כלומר דלסיפא דהא בריימתא קאי [כ] דקאמר מנין תמורה וחליפין דסתמא קתני [כא] ומקשמע ו) לן בחליפי תודה נדבה ואמר רבי יוחנן עלה לא שנו אלא אחליפי תודה נדבה ואמר רבי יוחנן עלה לא שנו ז) **בין לפני כפרה בין לאחר כפרה.** שנתכפר בתחרות [ח] טעונות שמיני לאם המרבה בתודות הוא דהוחיל ולא מתחיל להפרישה אחרת אלא אחליפי תודה נדבה [א]בין לפני כפרה בין לאחר כפרה טעונות לחם מרבה בתודות בין לפני כפרה בין לאחר כפרה אין טעונין לחם מותר דתודה היא אלא אולד תודה [ב]חובה לפני כפרה טעון לחם לאחר כפרה אין טעון לחם מאי קמ"ל [ג] דקסבר ר' יוחנן [ד]אדם מתכפר בשבח הקדש הוי בה נמי אביי כי האי גוונא: איתמר נמי אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן חילופי [ה] תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה [ו] טעונה לחם מרבה בתודות הוא ולד תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה אין טעון לחם מותר דתודה הוא וולד [ז] תודה חובה לפני כפרה טעונין לחם לאחר כפרה אין [ח] טעונין לחם אמר שמואל כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לחם כל שבחטאת רועה בתודה טעונה לחם [ט] מתיב רב עמרם מהו אומר [י]התודה יקריב מנין למפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזו מהן שירצה יקריב ולחמה עמה ת"ל התודה יקריב יכול תהא שניה טעונה לחם ת"ל יקריבנו אחד ולא שנים ואילו גבי חטאת כי האי גונא רועה דתנן [יא] הפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מתכפר באחת מהן ושניה תמות דברי רבי וחכמים אומרים [יב]אין חטאת מתה אלא שנמצאת לאחר שנתכפרו בעלים הא קודם שנתכפרו בעלים רועה שמואל כרבי סבירא ליה דאמר [יג]אבודה בשעת הפרשה מתה אלא רועה לרבי היכי משכחת לה כדרבי אושעיא [יד]דאמר רבי אושעיא [טו]הפריש שתי חטאות לאחריות מתכפר באיזה מהן שירצה והשניה תרעה [טז] והא גבי תודה כי האי גוונא אין טעונה לחם אלא שמואל כרבי שמעון סבירא ליה דאמר חמש חטאות מתות והא רועה לרבי שמעון לית ליה כלל שמואל נמי חדא קאמר כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לחם מאי קמ"ל לאפוקי מדרבי יוחנן דאמר [יז] אדם מתכפר בשבח הקדש קמשמע לן דלא [יח] א"ר אבא [יט]זו תודה וזו לחמה [כ]אבד הלחם מביא לחם אחר אבדה תודה אינו מביא תודה אחרת מאי טעמא לחם [כא]לגלל תודה ואין תודה לגלל לחם [כב]ואמר רבא [כג]הפריש מעות לתודתו ונתותרו

מאי קמשמע לן דקסבר רבי יוחנן **מתכפר אדם בשבח הקדש.** משמע הכא דפסיעתו לן דאית ליה לרבי יוחנן הך סברא וכן משמע נמי בפרק בתרא דכריתות (דף מז.) דבעי רבי אלעזר אדם מתכפר בשבח הקדש או לא אמר רבי יוחנן כמה שנים גדל זה בימינו ולא שמע הלכה זו ממנו מכלל דאמרה ר' יוחנן אין ועל הדא אמרה דתנן וולד תודה ותמורתה כו' ומייתי הך דשמעתין ותימה דבתמורה בפ' כילד מערימין (דף כה.) אמר רבי יוחנן הפרים חטאת מעוברת וולדה רלה בה מתכפר רלה בוולדה מתכפר מאי טעמא קסבר ר' יוחנן אם שיירה משייר עובר לאו ירך אמו הוא והוה ליה כמפרים שתי חטאות לאחריות רלה בה מתכפר רלה בחברתה ומותיב התם ר' אלעזר ומקיק כתנאי יוחנן חילופי [כ] תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה [כא] טעונה לחם מרבה בתודות דאם שיירו משייר דלמא היינו טעמא דר"ל דאם שיירו משייר דאם אינו מתכפר בשבח הקדש ת"ל רב הסמונא מכדי רבי אלעזר תנאי גופיה נינהו לא דמי לולד חטאת דולד חטאת דמתה היינו כשהפרישה רקנית ואח"כ נתעברה דנהי דרבא פריך התם דלמא היינו טעמא דר"י דאדם מתכפר בשבח הקדש ואית ליה דאינה מתה אפי' חשיבה כחד גופא ודאי רבא לא מדמי ליה לולד חטאת דקסבר אין ולד חטאת מתה אלא דוקא הפרישה רקנית ואח"כ נתעברה אבל בולד תודה מודה דאדם מתכפר וא"ת והכא מנלן דסבר ר"י מתכפר דילמא היינו טעמא שייר משייר והרי גופי דר"ל פריש שתי תודות לאחריות ור"ל דמשמע ליה דמירי בכל ענין אפי' הפרישה רקנית ואח"כ נתעברה דאז כ"ע מודו דחד גופא נינהו. תו"א: כ) חילופי (חשאה) [תודת נדבה]: ג) כפרה טעונות: ד) תודת חובה וחילופי תודת חובה לפני כפרה טעונות: ה) אין טעונות: ו) מתיב רב עמרם. וה"ה דהמ"ל והרי ולד חטאת שהפרישה כשהיא מעוברת דלאו למיתה אולא אפי' לאחר כפרה ואפ"ה אין ולד תודה טעונה לחם אחר כפרה ולמאי דמשני לקמן שמואל כר"ש ס"ל ניחא: ז) דתנן המפריש: ח) תרעה. והא דקי"ל נתכפרו בעליה מתה היינו דוקא בנתכפרו ואבדו: ט) דאמר. תמורה (דף כ"ה) וכריתות פ' בתרא: י) אמר רבה: יא) לחם גלל תודה ואין תודה גלל לחם ואמר רבה: יב) קאי דקתני מנין לרבות תמורה: יג) קתני וקי"ל בחליפי תודה דהיא נדבה: יד) והלכך חייב בלחמיהן: טו) אדם מתכפר בתודה הרבה הס"ד: טז) ותירץ דאולד: יז) לחם גלל: יח) תיבות אין מביא תודה אחרת נמחק:

אלא אחליפי תודה נדבה. כגון דלמר הכי זו תודה ומינו חייב בחטריותה ואבדה והפריש אחרת: **מרבה בתודות הוא.** ולאו חליפין היא דהא לא מחייב בחטריותה דקמיירא אלא תודה בלחי נפשה היא ועטונה לחם אפי' מתכפר בראשונה: **מותר דתודה היא.** ימירות שגדל על התודה ולאו תודה עצמה: **אלא אולד תודה הוא.** קאמר לפני כפרה טעון לחם דקסבר אדם מתכפר בשבח שבשנים הקדש לאחר שהוקדש הלכך יין לאילו אבדה תודה נפיק ידי נדבתו בולד[ה] תודה קרינן ליה וטעונה לחם אם הקריבה תחלה דהא אהני ליה דבהאי יצא ידי נדרו אבל ולד תודת נדבה דלא עלי' רמיא אם אבדה ליכא למימר אולד במקום תודה הוא וכו' מתכפר דהא אם כאם קיימת מן הדין צריך להקריבה ואם אבדה בלא ולד ממי הוי מפטרי: **הוי בה אביי נמי כה"ג.** דרב עמרם ומשני לה נמי כדאמיין: **מרבה בתודות הוא.** ולאו חליפין דקמייתא הוא דהא אינו מחייב בחטריותה: **ולד תודה נדבה.** אפי' לפני כפרה מותר דתודה הוא ולא אהני ליה מידי דליכא למימר בשבח הקדש ממתכפר דהא לאו עלי' רמיא: **לפני כפרה טעונות לחם.** שהרי יצא בהן ידי חובתו שאם תאבד הראשונה עוד לא צריך לאתויי אחריתי: מילתא דשמואל מפרש לקמן: חמש חטאות מתות ומכפרו בעליה אחת מהן: **אין חטאת.** שכפרו בעליה בחטרת הא אם נמצאת קודם לכן כי הא דשמיען שעומדות ומתכפר באחת מהן שיש רועה ונגי תודה קתני יכול תהא שניה כדאיתא בפ' הפרים (קדושין דף נ:) אלא כגון דאמר מיקדוה אחת מהן מתוך השמים כי ההיא דליקדשו ארבעים מתוך שמונים דלעיל אבל צריך לדקדק דלא מיקשי אם אין בריה דגבי תודה שנשחטה על פ' חלות לא קשיא מבריה כדפרישית לעיל [דף עח: ד"ה ליקדשו]:

כולהו

אלא אחליפי תודה נדבה. כגון דלמר הכי זו תודה ומינו חייב בחטריותה ואבדה והפריש אחרת: **מרבה בתודות הוא.** ולאו חליפין היא דהא לא מחייב בחטריותה דקמיירא אלא תודה בלחי נפשה היא ועטונה לחם אפי' מתכפר בראשונה: **מותר דתודה היא.** ימירות שגדל על התודה ולאו תודה עצמה: **אלא אולד תודה הוא.** קאמר לפני כפרה טעון לחם דקסבר אדם מתכפר בשבח שבשנים הקדש לאחר שהוקדש הלכך יין לאילו אבדה תודה נפיק ידי נדבתו בולד[ה] תודה קרינן ליה וטעונה לחם אם הקריבה תחלה דהא אהני ליה דבהאי יצא ידי נדרו אבל ולד תודת נדבה דלא עלי' רמיא אם אבדה ליכא למימר אולד במקום תודה הוא וכו' מתכפר דהא אם כאם קיימת מן הדין צריך להקריבה ואם אבדה בלא ולד ממי הוי מפטרי: **הוי בה אביי נמי כה"ג.** דרב עמרם ומשני לה נמי כדאמיין: **מרבה בתודות הוא.** ולאו חליפין דקמייתא הוא דהא אינו מחייב בחטריותה: **ולד תודה נדבה.** אפי' לפני כפרה מותר דתודה הוא ולא אהני ליה מידי דליכא למימר בשבח הקדש ממתכפר דהא לאו עלי' רמיא: **לפני כפרה טעונות לחם.** שהרי יצא בהן ידי חובתו שאם תאבד הראשונה עוד לא צריך לאתויי אחריתי: מילתא דשמואל מפרש לקמן: חמש חטאות מתות ומכפרו בעליה אחת מהן: **אין חטאת.** שכפרו בעליה בחטרת הא אם נמצאת קודם לכן כי הא דשמיען שעומדות ומתכפר באחת מהן שיש רועה ונגי תודה קתני יכול תהא שניה כדאיתא בפ' הפרים (קדושין דף נ:) אלא כגון דאמר מיקדוה אחת מהן מתוך השמים כי ההיא דליקדשו ארבעים מתוך שמונים דלעיל אבל צריך להקדיק דלא מיקשי אם אין בריה דגבי תודה שנשחטה על פ' חלות לא קשיא מבריה כדפרישית לעיל [דף עח: ד"ה ליקדשו]:

אלא אחליפי תודה נדבה. דקאמר הכי זו ואבדה ומפריש אחרת מתחתיה כלומר דלסיפא דהא בריימתא קאי [כ] דקאמר מנין תמורה וחליפין דסתמא קתני [כא] ומקשמע ו) לן בחליפי תודה נדבה ואמר רבי יוחנן עלה לא שנו אלא אחליפי תודה נדבה. שנתכפר בתחרות [ח] טעונות שמיני לאם המרבה בתודות הוא דהוחיל ולא מתחיל להפרישה אחרת אלא אחליפי תודה נדבה [א]בין לפני כפרה בין לאחר כפרה טעונות לחם מרבה בתודות בין לפני כפרה בין לאחר כפרה אין טעונין לחם מותר דתודה היא אלא אולד תודה [ב]חובה לפני כפרה טעון לחם לאחר כפרה אין טעון לחם מאי קמ"ל [ג] דקסבר ר' יוחנן [ד]אדם מתכפר בשבח הקדש הוי בה נמי אביי כי האי גוונא: איתמר נמי אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן חילופי [ה] תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה [ו] טעונה לחם מרבה בתודות הוא ולד תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה אין טעון לחם מותר דתודה הוא וולד [ז] תודה חובה לפני כפרה טעונין לחם לאחר כפרה אין [ח] טעונין לחם אמר שמואל כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לחם כל שבחטאת רועה בתודה טעונה לחם [ט] מתיב רב עמרם מהו אומר [י]התודה יקריב מנין למפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזו מהן שירצה יקריב ולחמה עמה ת"ל התודה יקריב יכול תהא שניה טעונה לחם ת"ל יקריבנו אחד ולא שנים ואילו גבי חטאת כי האי גונא רועה דתנן [יא] הפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מתכפר באחת מהן ושניה תמות דברי רבי וחכמים אומרים [יב]אין חטאת מתה אלא שנמצאת לאחר שנתכפרו בעלים הא קודם שנתכפרו בעלים רועה שמואל כרבי סבירא ליה דאמר [יג]אבודה בשעת הפרשה מתה אלא רועה לרבי היכי משכחת לה כדרבי אושעיא [יד]דאמר רבי אושעיא [טו]הפריש שתי חטאות לאחריות מתכפר באיזה מהן שירצה והשניה תרעה [טז] והא גבי תודה כי האי גוונא אין טעונה לחם אלא שמואל כרבי שמעון סבירא ליה דאמר חמש חטאות מתות והא רועה לרבי שמעון לית ליה כלל שמואל נמי חדא קאמר כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לחם מאי קמ"ל לאפוקי מדרבי יוחנן דאמר [יז] אדם מתכפר בשבח הקדש קמשמע לן דלא [יח] א"ר אבא [יט]זו תודה וזו לחמה [כ]אבד הלחם מביא לחם אחר אבדה תודה אינו מביא תודה אחרת מאי טעמא לחם [כא]לגלל תודה ואין תודה לגלל לחם [כב]ואמר רבא [כג]הפריש מעות לתודתו ונתותרו

מ"ר ד' מ"י: סם ס"ד: הלכה ג: כה ח מ"י: סם הלכה ה: כו ו מ"י: סם הלכה ה: ל ז מ"י: פ"ב: סם הלכה ה: לא ח מ"י: סם הלכה יב:

שיטה מקובצת

ג) דקסבר ר"י אדם כו'. והכי אית ליה בפרק בתרא דכריתות דבעי ר"א אדם מתכפר כו' והיינו מילתא דשמעתין ותקשה דבפ' כיצד מערימין אמר ר"י הפריש מעוברת וילדה כו' ופריך התם למסקנא מתקיף לה רבא כו' ומשני אמר לך רב המנונא כו' אלמא קסבר ר"י אין אדם מתכפר בשבח הקדש וי"ל דהיינו דוקא בחטאת דולד חטאת מתה לכך הוצרך לומר לר"י שייריו משייר דאי כחד גופא דמי ושמא דר"י משום דאדם מתכפר הו"ל ולד חטאת דלמיתה אזלא אבל כיון דתרי גופי נינהו לא דמי לולד חטאת דולד חטאת דמתה היינו כשהפרישה רקנית ואח"כ נתעברה דנהי דרבא פריך התם דלמא היינו טעמא דר"י דאדם מתכפר בשבח הקדש ואית ליה דאינה מתה אפי' חשיבה כחד גופא ודאי רבא לא מדמי ליה לולד חטאת דקסבר אין ולד חטאת מתה אלא דוקא הפרישה רקנית ואח"כ נתעברה אבל בולד תודה מודה דאדם מתכפר וא"ת והכא מנלן דסבר ר"י מתכפר דילמא היינו טעמא שייר משייר והרי גופי דר"ל פריש שתי תודות לאחריות ור"ל דמשמע ליה דמירי בכל ענין אפי' הפרישה רקנית ואח"כ נתעברה דאז כ"ע מודו דחד גופא נינהו. תו"א: כ) חילופי (חשאה) [תודת נדבה]: ג) כפרה טעונות: ד) תודת חובה וחילופי תודת חובה לפני כפרה טעונות: ה) אין טעונות: ו) מתיב רב עמרם. וה"ה דהמ"ל והרי ולד חטאת שהפרישה כשהיא מעוברת דלאו למיתה אולא אפי' לאחר כפרה ואפ"ה אין ולד תודה טעונה לחם אחר כפרה ולמאי דמשני לקמן שמואל כר"ש ס"ל ניחא: ז) דתנן המפריש: ח) תרעה. והא דקי"ל נתכפרו בעליה מתה היינו דוקא בנתכפרו ואבדו: ט) דאמר. תמורה (דף כ"ה) וכריתות פ' בתרא: י) אמר רבה: יא) לחם גלל תודה ואין תודה גלל לחם ואמר רבה: יב) קאי דקתני מנין לרבות תמורה: יג) קתני וקי"ל בחליפי תודה דהיא נדבה: יד) והלכך חייב בלחמיהן: טו) אדם מתכפר בתודה הרבה הס"ד: טז) ותירץ דאולד: יז) לחם גלל: יח) תיבות אין מביא תודה אחרת נמחק:

תורה אור השלם

1. אם עַל תּוֹדָה יַקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן וְסֹלֶת מֻרְבֶּכֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן: ויקרא ז יב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא אחולד וכו' בין לפני כפ"ל ומינה הקריבה נמחק:

מוסף רש"י

אין חטאת מתה. משום דיפרו בעליה, אלא שאבודה בשעת כפרה ונמצאת אחר שנתכפרו הבעלים, הא נמצאת קודם כפרה כיון דלמרי רבנן לא מתה הוא לה מותר חטאת ורועה ומיתה לשופרות (פסחים צז.). **הפריש שתי חטאות לאחריות.** שאם תאבד האחת יביא תמיכתה (שם צז:). **והשניה תרעה.** לפילו לרבי שהרי לא הוקרב לגיעול (יומא סה.). **אבדה תודה אינו מביא תודה אחרת.** על אותו לחם ופוריו אותו ויוצא למזון לחם בלא תודה, וכיון דהוקבע לו פסול לאחרים, אבל בדמים יקח תודה או לחם תודה אחרת (פסחים יג:).

רבינו גרשום

ואי חילופי תודה נדבה דקאמר הרי זו ואבדה והפריש אחרת בין לפני כפרה שנתכפר באחת בין לאחר כפרה טעונות לחם שתיהם דמרבה בתודות הוא דיכול אדם להביא כמה תודות נדבות שירצה ולחמיהן: מותר דתודה היא. דכבר נתכפר באמה והוי כמפריש מעות לתודה וניותותר: קסבר ר' יוחנן יכול אדם להתכפר בשבח הקדש והיינו ולד הקדש וכיון דיכול להתכפר באיזה שירצה באם או בולד הכי נמי גבי תודה טעונה לחם: הוי בה אביי כי האי גוונא אהייא וכו': והא גבי תודה כי האי גוונא דאם הפריש שתי תודות לאחריות שאם תאבד אחת ואינה שניה תתהיה אין טעון לחם דכתיב יקריבנו לא' ולא לב' והיכי קאמר כל שבחטאת רועה בתודה טעונה לחם: אלא שמואל לא סבר לה כר' רבנן אלא כר' שמעון קאמר חמש חטאות מתות ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שכפרו בעליה היינו מפריש שתי חטאות לאחריות וכיפר באחת איידך מתה ושמתו בעליה ושעיבדה שנתה: ולית ליה רועה כלל והיכי ס"ל לשמואל כותיה: שמואל נמי חד קאמר כל שבחטאת מתה. וכל שבחטאת רועה לא איירי בה: ומאי קמ"ל שמואל לאפוקי מר' יוחנן דאמר אדם מתכפר בשבח הקדש בולד קמ"ל שמואל דלא דהל' כרבי שמעון דחמש חטאת מתות ולד חטאת וכו' ואין מתכפרין בו: הפריש מער' לתודתו: לזבח תודה:

אלא אחליפי תודה נדבה. דקאמר הכי זו ואבדה ומפריש אחרת מתחתיה כלומר דלסיפא דהא בריימתא קאי [כ] דקאמר מנין תמורה וחליפין דסתמא קתני [כא] ומקשמע ו) לן בחליפי תודה נדבה ואמר רבי יוחנן עלה לא שנו אלא אחליפי תודה נדבה. שנתכפר בתחרות [ח] טעונות שמיני לאם המרבה בתודות הוא דהוחיל ולא מתחיל להפרישה אחרת אלא אחליפי תודה נדבה [א]בין לפני כפרה בין לאחר כפרה טעונות לחם מרבה בתודות בין לפני כפרה בין לאחר כפרה אין טעונין לחם מותר דתודה היא אלא אולד תודה [ב]חובה לפני כפרה טעון לחם לאחר כפרה אין טעון לחם מאי קמ"ל [ג] דקסבר ר' יוחנן [ד]אדם מתכפר בשבח הקדש הוי בה נמי אביי כי האי גוונא: איתמר נמי אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן חילופי [ה] תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה [ו] טעונה לחם מרבה בתודות הוא ולד תודה נדבה בין לפני כפרה בין לאחר כפרה אין טעון לחם מותר דתודה הוא וולד [ז] תודה חובה לפני כפרה טעונין לחם לאחר כפרה אין [ח] טעונין לחם אמר שמואל כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לחם כל שבחטאת רועה בתודה טעונה לחם [ט] מתיב רב עמרם מהו אומר [י]התודה יקריב מנין למפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזו מהן שירצה יקריב ולחמה עמה ת"ל התודה יקריב יכול תהא שניה טעונה לחם ת"ל יקריבנו אחד ולא שנים ואילו גבי חטאת כי האי גונא רועה דתנן [יא] הפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מתכפר באחת מהן ושניה תמות דברי רבי וחכמים אומרים [יב]אין חטאת מתה אלא שנמצאת לאחר שנתכפרו בעלים הא קודם שנתכפרו בעלים רועה שמואל כרבי סבירא ליה דאמר [יג]אבודה בשעת הפרשה מתה אלא רועה לרבי היכי משכחת לה כדרבי אושעיא [יד]דאמר רבי אושעיא [טו]הפריש שתי חטאות לאחריות מתכפר באיזה מהן שירצה והשניה תרעה [טז] והא גבי תודה כי האי גוונא אין טעונה לחם אלא שמואל כרבי שמעון סבירא ליה דאמר חמש חטאות מתות והא רועה לרבי שמעון לית ליה כלל שמואל נמי חדא קאמר כל שבחטאת מתה בתודה אין טעונה לחם מאי קמ"ל לאפוקי מדרבי יוחנן דאמר [יז] אדם מתכפר בשבח הקדש קמשמע לן דלא [יח] א"ר אבא [יט]זו תודה וזו לחמה [כ]אבד הלחם מביא לחם אחר אבדה תודה אינו מביא תודה אחרת מאי טעמא לחם [כא]לגלל תודה ואין תודה לגלל לחם [כב]ואמר רבא [כג]הפריש מעות לתודתו ונתותרו

בולהו חליפין דהדדי נינהו. אבל לטעמיה דאמר כי האי גוונא בהקומץ רבה (לעיל דף כד:) גבי עשרון וכן בפרק כלל גדול (שבת עח.) גבי קלר וטחן כגרוגרת בשבת וחדון מלאכות [ב] ושמא אין שייך אלא לדמות הגך תרתי דמדמי להו הכא תודה וחטאת:

וכי מבניסין חולין לעזרה. מלינו למימר דרבי לטעמיה אחיא ליה הכי לקמן בפרק בתרא (דף קו.) גבי פירשתי מנחה של עשרונות ואיני יודע מה פירשתי אי נמי אפילו לרבנן התם לאפסר דמחוייב כולה ואפילו אינו מחוייב כולה יש שם מקצת שהוא מחוייב אבל כאן שמא כל הלחם חולין ואף על גב דאלחם נכנס במלבושי חול לעזרה ומבית כשבאו לעזרה ומקדישה אחר כך לא אסרינן להכניס חולין לעזרה אלא היכא דאיכא כעין עבודה כי הכא וביכורים דפרק המוכר את הספינה (ב"מ דף פח:) דאיכא [ג] (הגשה ותנופה) וכן חזה ושוק דפרק הזרוע והלחיים (חולין קנ.) שם תנופה וכן הכא דפירשתי ואיני יודע מה פירשתי כדדרשינן [ד] מה שלי בשלן אסור אף שלך בשלי אסור דהיינו כעין עבודה דומיא דשלי בשלן והא דפריך לעיל בהקומץ רבה (דף כפ:) חולין פסיעה מאי בעי התם ומשני דאמר מר יאכלנה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על השובע אפילו הכי אלא דקדשים לא יהביגא להו ופירש שם בקונטרס דחוץ לעזרה יאכלו חולין ותרומה ויכנסו ויאכלוה על השובע ועל חגם פירש כן דיכול לאכול החולין עמה בעזרה דתנן בפרק כל המדיר (זבחים 5:) וכולם רשאין הכהנים לתת לאוכן תבלי חולין ותרומה ודרש לה בגמרא מדכתיב ושמחה לגדולה [ה] ומה שתאמר תמילה כל כך בפסיעות חולין מאי בעי התם בדין קא מתמה דמאי בעיא אכילה חולין בפני עצמה בעזרה דליעטוריך למימר דלא יהבינן להו מלח ות"ת מאי קשיא לן הכא ובכמה דוכתי מחולין בעזרה קדישה ויאמר דאי לאו מודה היא יהו לבדק הבית כשאר הקדשות שמביאים בעזרה שהיה שם גפן של זהב שכל המתנדב גרגיר מביא ומולה בה ואין חילוק בין אוכלים לשאר דברים ד) ובהדיא אמרי' בפרק המוכר את הספינה (ב"מ דף פפ:) גבי קונה שדי אילנות המספקא אי קנה קרקע ומבית ביכורים מספק ומקדישן דלא ליהוי חולין בעזרה וכי בעי למיכל פריק להו וכמו כן קשה בההיא דפירשתי ואיני יודע מה פירשתי [ב] וי"ל דלא שרינן הכי אלא גבי ביכורים דלא הוו כולי האי כעין קרבן אע"ג דאיכא [ו] (הגשה ותנופה) לר' אליעזר בן יעקב [ז] אבל כאן באין עם הזבח ובמנחה של עשרונות נמי יש עמהן מנחה גמורה ולא שרינן על ידי הקדש לבדק הבית וא"ת והא כי האי גוונא שרינן לעיל בפ' התכלת (דף מח.) גבי שתו שני כבשים על ד' חלות דמוקר שניים מהן ומניפס והשאר נאכלות בפדיון לחולין ממילא הוו [ח] והכא נמי אמר מי הך דקיימת מודה היא הא לחמה ואי לא ניפקו לחולין חולין ממילא הויין ום לומר דלא שרינן להכניס לכתחילה מספק והא דשרינן גבי ספק מעורב [ט] להניח אשמו ולוגו ושרינן להכניס לוג שמן לכתחילה מטעם דחולין ממילא הויין התם בטיל ליה בהדי אידך שמן והא דלא שרינן מטעם ביטול גבי פירשתי ואיני יודע מה פירשתי דהתם ששים עשרון לא בטלי בחד אבל אין לומר מטעם תקוני גברא שרי טפי גבי מעורב דלא מסיק אדעתיה האי טעמא עד המסקנא [יב] ועוד י"ל דהתם גבי מודה לא בעי למימר דמקדיש ופריק גזירה שלא יאמרו יש פדיון לנאמר מודה כדאשכחן לעיל דגזירה שמא יאמרו מוליאין מכלי שרת לחולין וכן בהיא דפ' בתרא (לקמן קו.) שיכול להיות מנחה אחת מיישנין שמא יאמרו מוליאין מכלי שרת לחולין אבל בלוג שמן של מעורב דליכא שיעור [ט] ידעי דהא דיש לו פדיון משום דאין קדוש קדושת הגוף וכן ביכורים ידעי דמשום ספיקא הוא דאין ביכורים נידפין בתרומות ומעשרות וכן שתו שני כבשים על ד' חלות ידע דלא קדשי אלא שתים:

אמר ליה לוי לרבי. פירש בקונט' לוי היינו למידין [י] דר' קמייתא אמר ליה ביציאת שאר תלמידים וזו ביום לבין עצמו ועל חגם דמקן דבסוף פ"ק דסנהדרין (דף יז:) אמרינן למידין לפני חכמים היינו לוי אבל למידין לפני רבי חכם אחר היה [ועי' היטב תוס' מעילה ט: ד"ה הלמידין]

ונתותרו מביא בהן לחם ללחמי תודה ונתותרו אין מביא בהן תודה מאי טעמא אילימא משום דרב כהנא דאמר רב כהנא מנין [ט] ללחמי תודה שנקראו תודה שנאמר [1] והקריב על זבח התודה חלות מצות אי הכי איפכא נמי לחם איקרי תודה תודה לא איקרי לחם ואמר [ט] רבא [א] הפריש תודתו ואבדה וחזר והפריש אחרת תחתיה ואבדה וחזר והפריש אחרת תחתיה ונמצאו הראשונות והרי שלשתן עומדות נתכפר בראשונה שניה אינה תטועה לחם שלישית טעונה לחם נתכפר בשלישית שניה אינה טעונה לחם ראשונה טעונה לחם באמצעית שתיהן אין טעונות לחם אביי אמר אפילו נתכפר באחת מהן שתיהן אין טעונות לחם כולהו חליפין דהדדי נינהו אמר רבי זירא [ב] וכן לענין חטאות הפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאו הראשונות והרי שלשתן עומדות נתכפר בראשונה שניה תמות שלישית תרעה נתכפר בשלישית שניה תמות וראשונה תרעה נתכפר באמצעית שתיהן יתותו אביי אמר אפילו נתכפר באחת מהן שתיהן יתותו כולהו חליפין דהדדי נינהו מאי וכן מהו דתימא התם הוא דאיכא למימר מרבה בתודות הוא אבל הכא דליכא למימר מרבה בחטאות הוא אימא לא קמ"ל [ג] תני רבי חייא [ג] תודה שנתערבה [ד] בתמורתה ומתה אחת מהן חבירתה אין לה [ג] תקנה היכי נעביד נקריב לחם בהדה דלמא תמורה היא לא נקריב לחם בהדה דלמא תודה היא [ד] היכי דמי אי דאמר עלי לא סגיא דלא מייתי ליה בהמה אחרינא ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הא תודה והא לחמה אי הך דקיימא תודה היא הא לחמה והא תיהוי אחריות לא צריכא דאמר הרי זו [ג] (סימן [ה] למודי"ם מיד"ת על"ה שי"ש שכ"ן דדמ"ה דא"י חל"ש מות"ר תמור"ה בחו"ץ חזקי"ה הפרי"ש חטא"ת [ו] לאח"ר יות"ר) אמרו למדין לפני רבי וליתי לחם ולימא אי הך דקיימא תודה היא הא לחמה אי לא ליפוק לחולין אמר להו [ז] וכי מכניסין חולין לעזרה וליתי בהמה ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הא תודה והא לחמה ואי האי דקיימא תודה היא הא לחמה תיהוי שלמים אמר להו משום דקא ממעט באכילה דשלמים אמר לוי לרבי וליתי בהמה ולחם ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הא תודה והא לחמה ואי האי דקיימא תודה היא הא לחמה והא תיהוי מותר דתודה א"ל [ח] כמדומה אני שאין לו מוח בקדקדו וכי

לזבח תודתו וימותו: **אי הכי איפכא נמי.** דכיון דלחם [ז] איקרי תודה [ח] מודה נמי איקרי לחם ויביא נמי ממותר לחם תודה: **לחם איקרי תודה.** ולהכי הפרים [ח] לתודתו ומתותו מביא בהן לחם: [ז] **נתכפר כראשונה שניה אין טעונה לחם.** לפי שהיא תליפי תודה לראשונה: **שלישית טעונה לחם.** דלא הוא תליפי [ט] תודה לראשונה ומרבה בתודות הוא דאמר"ג דתודה היא דקתני והפריש אחרת תחתיה אי הכי אמרינן הכא תודה ודלי שלישית לא הוא תליפי [י] מרבה בתודות דלא הוא תליפי: **נתכפר בשלישית שניה אין טעונה לחם.** לפי שהיא תליפתה של שניה [ט]: **נתכפר באמצעית שתיהן אין טעונות לחם.** לפי שהיא תליפתה דחליפה [ט]: **שניה תמות.** דהוא מטאת שהיפרו בעליה: **שלישית תרעה.** דלא הוא תליפתה דאיכא למימר דלא הוא תליפתה דחליפה [ט]: **שניה תמות.** דהוא מטאת שהיפרו בעליה: **שלישית תרעה.** דלא הוא תליפתה דאיכא למימר דלא הוא תליפתה דחליפה [ט]: **נתכפר באמצעית שתיהן אין טעונות לחם.** לפי שהיא תליפתה דחליפה [ט]: **אפילו נתכפר באחת מהן שתיהן אין טעונות לחם.** דהוא מטאת שהיפרו בעליה: **כולהו חליפין דהדדי נינהו.** דכולהו מטאת הוא שאין לדמות להקר מתמר, [ו] ל"ל קמ"ל דכולהו חליפי [ו] [ב] [קדושין מ:], [ג] ל"ל ומה שמתה. ל"ק, [ד] ל"ל דמחוייב ל"ק, [ה] ל"ל מעופה. [ו] [לעיל לחם חולין], [ז] ל"ל דמעופה. [ח] [לעיל לחם חולין], [ט] ל"ל דמעופה. [י] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [יא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [יב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [יג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [יד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [טו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [טז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [יז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [יח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [יט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [כט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [ל] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [לט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [מט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [נט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [ס] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [סט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [ע] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [עט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [פט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [צט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [ק] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קי] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קע] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קפט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצ] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קצט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [ק] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קי] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קיד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קטט] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קע] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעא] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעב] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעג] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעד] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעה] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעו] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעז] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קעח] [לעיל לחם חולין]. ל"ל דמעופה. [קע

וכי מפרישין תחילה. שוס קרבן על מנת שיהא מותר זבח: **ארבעין בכפפיה וכשר.** הוא חייב ללקות ארבעים על שהמיר כדתנן (תמורה דף כ.) שאם המיר מומר וקופג את הארבעים ואת תמרת יפרים כמתחילה נשם תמורה דבר שהוא אסור ומתחייבים מלקות: **אם איתא לדרבי יוחנן דאמר.** לעיל מ) חוץ לחומת העזרה נמי קדש הלחם בשחיטת הזבח אם הוא לפנים ממומת בית פנחס פנחס אמאי לא עביד כדאמר מעיקרא: **ולייתי לחם וכו'.** ודקמהדר לה וכי מכניסין חולין לעזרה לייתי לחם ויעיש חוץ לחומת העזרה בבית פנחס במקום שמתקדש בשחיטת הזבח ואפילו הוא מתורה דהוו חולין ליכא איסורא דהא לא נכנסו לעזרה: **משום דליכא ארבע.** תלות דתרומה שצריך להניף וכבל מקום מניעו הלחם למעלה ולריך לבריפו בעזרה במקום שמניף הכבר. ואי קשיא הא דאמר לעיל (סב.) כל מקום שיש לחם הלחם למעלה ואמר איכא אמר רב פפא במילואים אמאי לא אמר נמי בתודה איכא בתרוצי עיקר מילתא נקט כדתרלינן נמי לעיל מ): **לפני ה' כתיב.** בשלמים ותודה היא בכלל שלמים: **קמעיל חולין לעזרה.** שמא תמורה היא: **ולייתי שמונים.** תלות ולייתיהו בחוץ כדרכי יוחנן ולייפרים מייניהו שמונה חלות ולותביהו גוותי: **ולימא מי הך כו' וליקדשו ארבעים ממוך שמונים.** והני שמונה דגוותי לא הוי ארבעה מייניהו חולין בעזרה ממה נפשך אלא הך דקיימא תודה הוא לא אלא תודה אחת ואינו חייב לאכול אלא הארבע ארבעים דכהן אינו רוצה לאכול אלא תודה אחת ואינו חייב לאכול אלא הארבע ארבעים דכהן אינו רוצה לאכול כי אם ארבעה דכהן שמא אין כאן אלא תודה אחת ואין לכהן לאכול כי אם ארבעה מהן ו) והנעלים נמי חושבין שמא שתיהן תודות הן וכל שמונה קדשות ומגלא חוזקן ארבעה חלות אחרים. ולעיל דאמרינן אי לא ליפוק לחולין ליכא למימר קמעטנו באכילה דארבעים דהתם ליכא אלא ארבעים חלות וממה נפשך אית ליה לפרושי ד' לתרומה אבל הכא דהפרים ב) שני חלות איכא למימר דארבעים שלא לצורך הן וקא ממעטו לבעלים באכילה דארבעים: **ענין אחר דקא ממעט באכילה דארבעה.** לאילו בעלמא היכא דליכא אלא חד קרבן אי יקדשו מ' חמוץ שמונים אין נאכלין לכהנים אלא ארבעה ואידך כולהו נאכלין לבעלים וכיון דליכא אלא ארבעה יש פסוף (ב) בידך לאוכלן ביום אחד ח) אבל הכא דאיכא לכהנים שמונה ט) ושל בעלים יכולין להאכיל מחלקן לכל מי שירצו ולא אתו לידי צריכה אבל ב) שמונה דלכהנים כיון דאין נאכלין אלא לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם דלמא לא מצו אכלי לכולהו שמונה ביום אחד והוי המותר בצריכה ושמא לא הוי אידך תודה מ) ולא קדשו אלא ארבעים ולישל דקדים אלא ד' ומגלא ממעט באכילה דאלו ד' ושריף אלא כדין ג) מ"ר. ענין אחר ממעטו באכילה דמ' דילמא לא קדשי כלל דאידך לא הוי תודה וכי ב) מתותרי למתר שרף להו ועבר משום בל תשחית (דברים כ) כך שעתי: **רלה כה מסכפר רלה בוולדה מסכפר.** דלא תשיב לה כולד תעלת הולדו והפרישה מעוברת דדעתיה הוה נמי להתכפר בעובר ומתכפר בחיוו מהם שילה וכלומתיה גבי תודה יכול לעשותן שתיהם תודות אבל מעוברה לאחר שהקדיש אין מתכפר בולדה משום דכשהקדישה לא הוה דעתיה אהמי ולד דאכתי לא נתעברה: **לייתי בהמה מעוברת.** משום הכי אמר בהמה מעוברת ולא בהמה וולדה משום דכי מפרש לה לא הוי אלא תדא ע) ואיכא למימר דמפרש מחילה למותרות: **והאי ליהוי פ) מוסר בתודה.** והכא ליכא למימר וכי מפרישין מחילה למותרות שהרי מקצתה הוי אלא תדא גופא ועכשיו קרב מקצתו לו הלם לו הולד אבל לעיל דלא הוי אלא תד ל) והיא גופיה מייתי מתחילה לשם מוסר איכא למיפרך ולא מפרישין וכו': **מאן לימא לן.** טעם דרבי יוחנן הכם היינו משום דעובר לאו ירך אמו הוא ולא שייכו לעובר אלא הקדשו כשהקדיש לאם הוי משוייר דלא הקדיש אלא הלם לא שייכו אינו משוייר ר"ל הכם לא שייכו אלא לאם אלא אם כן אלא מן החולין כדאמרינן לקמן [פס.] וכיון דאמר הרי עלי תודה אע"ג דלא אמר ולחמה מתחייב בשתיהן דלחם גלגל תודה:

רש"י כת"י

וכי מפרישין תחילה למותרות. לשוס [קרבן] הא לא מלינו מותרות [אלא] ולד לו שכפר ומותר (לו) כגון שאבד לאשתו והפרים אחרת ואח"כ נמלאת הראשונה: **עני מרי.** ענני מורי: **ארבעים כבכפיה.** ארבעים ים בדבר) [בדיבורו] דכתיב ר) לא ימיר אותו ואת תמרת כסר לעשות לכתחילה ולומר הא תמורה: **אם איתא לדר' יוחנן דאמר.** לעיל בהאי פירקא [עמ.]: השוחט תודה לפנים ולחמה חוץ לחומת העזרה קדש הלחם: **ואי לא ליפוק לחולין.** והכא לא מצי למפרך וכי מכניסין חולין לעזרה לכדפריך לעיל [פ.]: ומשני **משום דליכא ארבע לרגיף.** אומן ד' הנאכלות לכהן טעונין מעופה עם חזה ושוק כדאמר בפרק כל המנחות בחות מלה ב) כל מקום שיש לחם הלחם מלמעלה ועוד תניא בת"כ גבי תמופה בפרשת לו את אהרן [פרק ח] חזה זה חזה התמופה זה תמופת הסל שוק זה השוק התרומה זו תרומת תודה ותרומת תודה היינו ד' חלות ובתמופה כתיב לפני ה': **וליקדשו לה מ' מסוך שמונים.** ואיכן מ' הוי ליה הפרים לאחריות דהכי אמר חזקיה לעיל [עמ.]: לאחריות קא מכוון והפרים שני קרבנות לאחריות שייכם קדושים וה"ג כולהו שמונים קדשי עם התודה ומ' בתאבי נפשיה הלבך ליכא למיפרך מעיל חולין לעזרה דכיון דלאחריות קא מעיל לה אורך קרבן ניחו ושפיר דמי ואע"ג דהן חולין בהלל הזקן ג) מביאה כשהיא חולין לעזרה ומקדשה ומומן עליה ושותט אבל בהבן דלעיל דליכא אלא תדא בהמה ולמעא תמורה היא ולא חזיא לאחר מעיל ועל מנס מ"ר כן בקונטר ד) ואע"ג דלעיל בפרק התכלת ה) לנפינהו אבראי [1]לפני ה' כתיב גוואי קא מעיל חולין לעזרה הלכך לא אפשר מתקיף לה רב שישא בריה דרב אידי אם איתא לדרחזקיה דאמר [2]קדשו ארבעים מתוך שמונים לייתי בהמה ולייתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תודה היא הא נמי תיהוי תודה והא שמונים דתרוייהו אי הך דקיימא תמורה היא הא תודה והא לחמה וליקדשו להו ארבעים מתוך שמונים משום דקא ממעט באכילה ו) דארבעים אמר ליה רב אשי לרב כהנא אם איתא ז) לדרבי יוחנן דאמר הפריש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר לייתי בהמה מעוברת וימתין לה עד שתלד ולייתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תמורה היא ג) (ו) הא וולדה תודה ד) היא והא שמונים דתרוייהו ואי הך דקיימא תודה היא הא נמי תודה היא והא שמונים דתרוייהו הוא והאי ליהוי מותר דתודה אמר ליה מאן לימא לן פ) דאמר רבי יוחנן אם שיירו דלמא אם שיירו אינו משוייר והיינו ז) טעמא דרבי יוחנן ז) דאמר אדם מתכפר בשבח הקדש רבינא איקלע לדמהוריא אמר ליה רב דימי בריה דרב הונא מדמהוריא לרבינא ולייתי בהמה ולימא הרי עלי ולייתי בהמה אחריתי ולייתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הני תרתי תודות והא שמונים דתרוייהו ואי הך דקיימא תודה היא והא דאמרי עלי נמי ליהוי תודה והא שמונים דתרוייהו ואידך תהוי לאחריות אמר ליה ז) התורה אמרה [2]טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם ואת אמרת ליקום ולינדור בתחילה: **מתני' האומר** [א]הרי עלי תודה יביא היא ולחמה מן החולין

אם איתא לדחזקיה כו'. כמנס נקט אם איתא דהא אפי' רבי יוחנן תודה היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים כדאמרינן לעיל ושמא דדוקא היכא ו) דלא מיכוין כדאמר (לו) לייתי חולין לעזרה דהוי לורך קרבן ב) ואיכא ביייהו ארבעים דולאי הוו חולין [ב] וליקדשו להו ארבעים מתוך שמונים [ג] ואידך הוו ליה כמפרש לאחריות דהכי אמר חזקיה לעיל דלאחריות קא מיכוין והלכך ליכא למפרך דמעיל חולין לעזרה כיון דלאחריות קא מיכוין לורך קרבן מינהו ושפיר דמי אע"פ שהן חולין כדתניא בהלל הזקן (פסחים דף סו:) מביאה כשהיא חולין לעזרה ומקדישה וסומך עליה ושותט אבל בהבן דלעיל דליכא אלא תדא בהמה ולמעא תמורה היא ולא חזיא לאחר מעיל ועל מנס מ"ר כן בקונטר ד) ואע"ג דלעיל בפרק התכלת (דף מח.) גבי שתט שני כבשים על ארבעים חלות משמע דלהו אפשר מתקיף לה רב שישא בריה דרב אידי אם איתא דבחזקיה לא מלי פריק להו דלא ליפסלו ביזוא: **דלמא אם שיירו אינו משוייר.** לעיל פירשתי ד) ט) דקשיא מתמורה פרק כיצד מערביין (דף כה.) דמשמע דהך הוא מסקנא דשמעתא דקסבר רבי יוחנן ו) אם שיירו אינו משוייר: **התורה אמרה טוב אשר לא תדור.** ולאפילו רבי יהודה לא קאמר אלא דאמר הרי זו אבל אמר הרי עלי לא כדאיתא בריש חולין (דף ב.) והא דאמרינן בפרק שני נזירין (נזיר נט:) גבי מת אחד מהם יביא אחד מן השוק וידור כנגדו מיקומי גברא שאני והאיש מדיר בנו בנזיר (שם דף כח.): הייינו נמי כדי לחנכו במצות: תודה

דאמר דתרוייהו הוא והאי ליהוי מותר דתודה אמר ליה מאן לימא לן [פ] דאמר רבי יוחנן אם שיירו דלמא אם שיירו אינו משוייר והיינו [ז]טעמא דרבי יוחנן [ז] דאמר אדם מתכפר בשבח הקדש רבינא איקלע לדמהוריא אמר ליה רב דימי בריה דרב הונא מדמהוריא לרבינא ולייתי בהמה ולימא הרי עלי ולייתי בהמה אחריתי ולייתי שמונים בהדה ולימא אי הך דקיימא תמורה היא הני תרתי תודות והא שמונים דתרוייהו ואי הך דקיימא תודה היא והא דאמרי עלי נמי ליהוי תודה והא שמונים דתרוייהו ואידך תהוי לאחריות אמר ליה [ז] התורה אמרה [2]טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם ואת אמרת ליקום ולינדור בתחילה: **מתני' האומר** [א]הרי עלי תודה יביא היא ולחמה מן החולין

רבינו גרשום

עני מרי. כלומר ישיב לי ר' אבינא בכתפיה וכשר הוא חייב ללקות ארבעים דתנן לא שאדם רשאי להמיר אלא שאם המיר מומר וסופג את הארבעים ויפריש לצורך תמורה שיהא בר מלקות: משום דאיכא ארבע חלות. דתרומה דצריך להניף: לפני ה' כתיב בשלמים ובתודה נמי היינו שלמים. וליתי שמנים בהדה ולותביהנו חוץ לחומת עזרה וליפרוש המניא חלות מיניהו וליייתיהנו גואי ולימא אי הך דקיימא כו' ולילקדשו לה ארבעים מתוך שמנים והנך המניא חלות דהוו גואי לא הוו ד' מנייהו חולין בעזרה ממה נפשך דאי הא דקיימא תודה הוו תרי תודות והוו תמניא תרומה. ואי הא דקיימא תמורה ולא הוה אלא חדא תודה הני תמניא לישבינהו מהני דקדישי ולא הויין חולין בעזרה: לא אפשר בהכי משום דקא ממעט באכילה דארבעי דכהן אינו רוצה לאכול מהן אלא הארבעה דסבור שמא אינה אלא תודה אחת ואינו חייב לאכול אלא הארבע והבעלים חוששין שמא שתי תודות הן וכל שמונה הן תרומה ולא זה וזה אוכל הד' ונמצאו קדשים באין לבית הפסול: משום הכי קאמר מעוברת דכי מפרש לה אכתי לא הויא אלא חדא ולילכא למימר דמפריש לתורות: רצה בה מתכפר כדאמר אדם מתכפר בשבח הקדש: א"ל מאן לימא לן דסבריא ליה לר' יוחנן דאם שיירו משוייר. כלומר אחר שנתכפר באמה שיתכפר בוולדה. דהכוותיה גבי תודה שיהו האם והוולד שתיהן תודות. דילמא סבריא ליה דאם שיירו שנתכפר באם אינו משוייר שאינו ראוי להקרבה [אלא] הוולד מת והיינו טעמיה דרבי יוחנן דאמר רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר: בשבח בוולד. אבל אחר שהקריב האם פסול הוולד: ולימא עלי כדי שיהא חייב באחריות: וליתי בהמה אחריתי לאחריות דראשונה: טוב אשר לא תדור. להתחייב באחריות:

שיטה מקובצת

ג) רב עולא בר אבא חלש: כ) לנפינהו. חולין דף קל"א ע"א: ג) תמורה היא וולדה. וא"ת ולימא אי הך דקיימא תמורה היא יהא ולדה תודה והיא נמי תודה והכי אמרינן בפ' כיצד מערימין ולדה של זו עולה והיא שלמים דבריו קיימים היא שלמים ולדה עולה הרי זה שלמים ומפרש בגמרא משום דקסבר עובר ירך אמו הוא ואפ"ה כי אקדים ואקדיש ולד תחילה כשני גופין חשיבי הכי נמי נקדים ונימא ולד בריישא (ויקרים) [ויחול] שם תודה על שניהם רע"ש: ד) תיבת היא נמחק: ה) לן הא דאמר ר"י דקסבר אם: ו) יוחנן דקסבר אדם: ז) התורה. ע' תוס' דף קו ע"ב: ח) תיבות אבל הכא דאיכא לכהנים שמנה נמחק: ט) שריפה אבל הכא דאיכא שמונה: י) לשיירו לקרבו בפני עצמו: יא) שבחא אבל לאחר: יב) חולין הס"ד ואח"כ מה"ד וליקדשו: יג) שמונים. פ"ה ואיזך הוו להו: יד) דקשיא. גליון יצורך לומר דשיטות חלוקות הן ולשיטה דהתם נמי ליכא למפרך קושיא דהכא דרבי חייא סבר תנאי היא וסבר כמאן דאמר אם שיירו אינו משוייר:

לה א מיי' פט"ז מהלי מעה"ק הלכה טו:

תורה אור השלם

1. יָדֵיו תְּבִיאֶנָּה אֵת אִשֵּׁי יְיָ אֶת הַחֵלֶב עַל הַחֲזֶה יְבִיאֻנוּ אֵת הַחָזֶה לְהָנִיף אֹתוֹ תְּנוּפָה לִפְנֵי יְיָ: ויקרא ז ל

2. טוֹב אֲשֶׁר לֹא תִדֹּר מִשֶּׁתִּדּוֹר וְלֹא תְשַׁלֵּם: קהלת ה ד

הגהות הב"ח

(א) גב' כל היא וולדה תודה: (ב) רש"י ד"ה ענין אחר וכו' יש פפוף ביד כהן לאוכלן ביום אחד ובעלים יכולין כל"ל ותיבות אבל הכא דאיכא לכהנים נמחק:

מוסף רש"י

עני מרי. ענני מורי ארבעין בכתפיה. חייב מלקות הוא וכשר. במתני (סנהדרין כו:). **רצה בוולדה מתכפר.** דכי אמרינן וולד מטמא למיתה אחיל היינו היכא דמפרש מטמאת ומתעברה וילדה, דהלכה למשה מסיני תמא מטמאת מתות וכהכי נמרינ לה דמתה, אבל אי אפרשה מעוברת הטיב עובר כבהמה אחרת ומחילה עליה קדושה בגופי נפשיה, והיינו ליה כמפרש שני חטאתות לאחריות דמתכפר בחיוו שילה והשניה תרעה (תמורה י. וכעי"ז שם כה.). **אם שיירו משוייר.** אם שיירו לולד שאמר ולדה תולין והיא מטמאת, משוייר והוא תולין, וכיון דאי בעי לא קדיש אלמא לאו ירך אמו הוא, כי לא משוייר ליה נמי לאו ירך אמו הוא ומתמת עצמו קדוש ולא מתמת אמו ולא הוי סולד מטמאת (תמורה כה.).